õppijid iggalt poolt kokko tulli. Igga üks armastas ja austas tedda, temä õppetus olli wäggew ja üks sõna üllewelt. Weel olli temä muuk, ja kandis temä mugi riet. Nüid juhtus ka, mis Luther jo ammugi kui sedda kõige suremat õnne siin ilmas endalle olli sowinud, et tedda **1510** oma klostri ja mugide tallitusse Roma linna papsti jure läkkitati. Kui üppas römo pärrast selle ülle temä südda, sedda pühha issa ennast nähha sada, sedda pühha paika, kos otsato rahhu ja selgus seisab ja otsato õntsus, mis ükskord need waggad taewas näggema sawad. Täis ütlematta õnne astus temä oma reisi peale, ja ta ing ei jõudnud enam sedda aega ärra odata, kos ta ükskord pärrale saaks. Siin kaugel pühhast issast ollid need preestrid ja mugid kaunikeste lustilisse olnud, pordiku ellu ellajad, jodikud, tüllipiddajad, prassijad, petjad, prüskajjad ja otsato laisa ello sees; agga te peal, midda liggemalle Luther Roma pole sai, mis eakene tuhhat wersta temä ello kohha poolt kandis, sedda kirjumaks läks se luggu; seal olli se pühha kerriku rahwakene weel ullem. Luther wõngutas pead, wabbandas agga ikka sedda asja ja ütles isse endalle: Roma linnas, seal, seal on tõest üks opis te ne luggu, se pühha issa enda ümber ja temma au selgusse sees. Agga kui langes temä südda ja lahtus temä austamine selle pühha issa wasto, kui ta seal isse oma silmaga näggi, mis äbbematta ello kord seal peti. Se pühha issakene isse prassis ja prüskas igga pääw, naer ja Jumala teotus kerrikus olli iggapäwane tutwa asi,

mis ülle enam kegi ei ehmatanud; preestrid ja mugid lobbisessid kerrikus ramatuttest Laddina keli rahwalle ette, mis sedda keelt ei mõistnud, ette, mis tahtsid, rutto ja sure pörrinaga, et aegsaste oma tükkidega walmis saaksid, ja rahwas jäi pimedaks ja sõggedaks, kui iggal pool, kos mõistust ei walgustata. Luther reisis nüid taggasi ja kandis ühte salla aigust omas süddames selle ülle, mis ta kõik näinud ja kuulnud olli. Agga siski olli ta römus, et ta Roma linna näinud olli. Kodo sades wallitseti tedda ka oma linna kerriko õppetajjaks, ja kuulti nüid temä eält ka kantsli pealt rahwa walgustusseks, kui tedda enne uniwersitäti õppetusse toli pealt kuultud olli. Weel olli temä papsti ülle wait; sest kes tohtis ühhe wallitsejja wasto ülles tõusta, kelle ees sekord weel keisrid ja kuningad wärrisesid, ja kelle jõus au ja wäggi siin ma peal seisis. Agga wist küssib siin jo mind mo luggeja, mis olli siis se assi, mis lähbi se papst nõnda kange ja wäggew olli; kas ollid siis temal ka needsamad pigad ja mõegad käes, oma waenlast mahha sorgata ja tüia, kui ilmlikku wallitsejatel, kellel wäed walmis seiswad? Ei sedda kül, agga, mo sõber, se papsti wäggi olli weel surem ja kangem, se olli se rahwa sõggedus, mis ei selletanud nähha, mis õige, ehk mis kõwwer olleks. Kui kegi ei tahtnud sõna kuulta, siis wissas ta temale kohhe oma pühha needmist kaela. Ja parrako Jumal sedda, kedda se luggu trehwis. Sedda enam ei laulatud, kui ta tahtis abbi ello sisse minna, sellele ei antud pühha laua ossa, ei lastud tedda kerriko,